

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Harabina a sudcov JUDr. Igora Burgera, JUDr. Pavla Tomana, JUDr. Libora Duľu a JUDr. Jany Serbovej na neverejnom zasadnutí konanom 28. marca 2012 v Bratislave, v trestnej veci proti obvinenému **V. T. a spol.**, vedenej na Špeciálnom súde v Pezinku pod sp. zn. PK 2 T 28/2007, prejednal dovolanie, ktoré podal obvinený **K. K.**, zastúpený obhajcom JUDr. G. A., advokátom v B., proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. mája 2010, sp. zn. 1 Toš 7/2009, a takto

r o z h o d o l:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. sa dovolanie obvineného **K. K.** **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom bývalého Špeciálneho súdu v Pezinku (ďalej len „špeciálny súd“) z 9. marca 2009, sp. zn. PK 2 T 28/2007, bol obvinený **K. K.** v bode II/19 uznaný za vinného z pokračovacieho trestného činu nedovoleného prekročenia štátnej hranice podľa § 171a ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. augusta 2004 formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (ďalej len „Tr. zák.“) na tom skutkovom základe, že

II.

obžalovaný **V. T.** a obžalovaný **I. P.** po vzájomnej dohode a za vzájomnej súčinnosti s mužom čínskej národnosti, menom **Z. Q. W.**, prezývaným „**Api**“ alebo „**Aven**“, v dobe od 24. septembra 2003 do 9. februára 2004 v Bratislave a inde zosnovali a riadili pašovanie migrantov z Ázie, prevažne čínskej národnosti, ktorí vstupovali na územie Slovenskej republiky z Ukrajiny mimo vyznačené hraničné prechody a prechádzali cez toto územie až na hranicu Slovenskej republiky s Rakúskom bez platných dokladov, zabezpečovali ich prepravu

po skupinách do Rakúska a ďalej až do cieľovej stanice v Taliansku tak, že plánovali priebeh pašovania migrantov, zjednávali vodičov vykonávajúcich transport migrantov, organizačne riadili priebeh pašovania migrantov tým, že osobne a telefonicky zadávali úlohy a pokyny osobám vykonávajúcim túto činnosť, pričom

Z. Q. W. zabezpečoval dodávky migrantov, ktorých buď nakupoval ako tovar, alebo tých, ktorí boli zadržaní na území Slovenskej republiky a umiestnení v utečeneckých táboroch, kontaktoval a organizoval ich nedovolené opustenie tábora a ich prepravu do vopred pripravených úkrytov v byte č. 36 na ulici Š. č.X. v M. a v rodinnom dome na ul. K. B. č. X. vo V., okr. M., zabezpečoval financovanie tejto činnosti a prerozdelenie zisku z platieb došlých prevodom cez WESTERN UNION do Všeobecnej úverovej banky, a.s., a Tatra banky, a.s., od odosielateľov z Talianska, Ukrajiny a Číny, vyhľadával osoby ďalej sa podieľajúce na tejto činnosti na území Slovenskej republiky a v zahraničí a následne zabezpečoval kontakt medzi týmito osobami, obžalovanými a migrantami, priamo zadával úlohy a konkrétne pokyny obžalovanému C. A. X., ktorého odmeňoval stravou a ubytovaním, a na základe vopred dohodnutých podmienok spolupracoval pri pašovaní migrantov s obžalovanými H. V. Q., Z. Q. P., M. G., Ľ. Š., M. P., M. S., P. B., T. T., V. P., Ľ. P., L. T. a M. S. a obžalovaný V. T. a obžalovaný I. P. za vzájomnej súčinnosti zadávali úlohy a konkrétne pokyny obžalovanému D. N., ktorý v dobe od 22. októbra 2003 do 9. februára 2004 vykonával prepravu migrantov z územia Slovenskej republiky na územie Rakúska na nafukovacom člne cez rieku M. s nástupom pri obci V. pri M., okres M., a obžalovanému Š. C., ktorý v dobe od 4. novembra 2003 do 9. februára 2004 na motorovom vozidle zn. Seat Cordoba, ev. číslo B., červenej farby, a na motorovom vozidle zn. Škoda Felícia, ev. číslo B., zelenej farby, zabezpečoval transport migrantov a prevádzka obžalovaného D. N. z Bratislavy k blízkosti štátnej hranice s Rakúskom do katastra obce V. pri M., okres M., a transport migrantov i cez územie Rakúska, a pritom vykonával i doprovod vozidlám prevádzajúcim migrantov;

a prostredníctvom obžalovaného V. T., na základe vopred dohodnutých podmienok, spolupracovali pri pašovaní migrantov s obžalovanými Ľ. P., L. T., A. W. a K. K. a týchto obžalovaných i priamo finančne odmeňovali, pričom obžalovaný V. T. najmenej v 12 prípadoch vykonal výber platieb za pašovanie migrantov došlých cez WESTERN UNION do Tatra banky, a.s., od odosielateľov z Číny,

pričom za vzájomnej súčinnosti so Z. Q. W. v Bratislave a inde na území Slovenskej republiky a v zahraničí obžalovaní V. T., I. P., C. A. X., D. N., Š. C., H. V. Q., Z. Q. P., M. G., Ľ. K., Ľ. Š., M. P., M. S., P. B., T. T., V. P., Ľ. P., L. T., M. S., A. W., **K. K.**, R. O., Z. Š. pri pašovaní migrantov takto konali:

- a) obžalovaný H. V. Q. spoločne s obžalovaným Z. Q. P. a M. B. v presne nezistenej dobe v mesiaci október 2003 zabezpečili nájom domu na ulici K. B. č. X. vo V., okres M., na účely ubytovania migrantov a po dohode so Z. Q. W. za odmenu najmenej 3.000,- Sk, v prepočte 99,46 Euro, v tomto dome od 22. októbra 2003 do 18. november 2003 zabezpečoval stravovanie, ukrývanie a stráženie migrantov;
- b) obžalovaný Z. Q. P. po predchádzajúcej dohode so svojím bratom Z. Q. W. 17. októbra 2003 na vozidle Mazda 626 doviedol agenta R. K. so štyrmi migrantami z tábora v O. N. V., okres V. K., do domu na ulici K. B. č. X. vo V., okres M., a najmenej v 7 prípadoch v dobe od 23. októbra 2003 do 5. novembra 2003 vykonal výber platieb za pašovanie migrantov došlých cez WESTERN UNION do Tatra banky, a.s., od odosielateľov z Číny v sume 14.000,-USD, t. j. 484.340,- Sk, v prepočte 16 077,14 Euro, z ktorých časť vyplatil 17. októbra 2003, 7. novembra 2003 a 7. februára 2004 v Bratislave obžalovanému V. T.;
- c) obžalovaný C. A. X. v dobe najneskôr od 21. novembra 2003 do 9. februára 2004 v M., v prenajatom byte č. X. na ulici Š. č. X., na základe pokynov a úloh, ktoré mu zadával Z. Q. W. a za ním poskytovanú odmenu vo forme stravy a ubytovania, zabezpečoval stravovanie, ukrývanie a stráženie migrantov;

d)

19/ obžalovaní V. T., I. P., D. N., Š. C., C. An X., P. B., Ľ. P. a **K. K.**

20. decembra 2003 a 21. decembra 2003 zabezpečovali prepravu skupiny 4 migrantov zo Slovenskej republiky do Rakúska a ďalej do Talianska tak, že Z. Q. W. po telefonickej dohode s obžalovaným T. a obžalovaným P. zabezpečil vodiča obžalovaného P. B., ktorému obžalovaný C. A. X., podľa pokynu Z. Q. W., okolo 9.30 hod. z prenajatého bytu č. X. na ulici Š. č. X. v M., odovzdal migrantov, a ten ich osobným motorovým

vozidlom s označením TAXI zn. Škoda Felícia, ev. zn. M., bielej farby, priviezol do B., kde okolo 11.35 h pri obchodnom centre Aupark od neho migrantov prevzali obžalovaný T. a obžalovaný P., ktorí spoločne s obžalovaným P. zabezpečili ich ďalšiu prepravu k štátnej hranici s Rakúskom tak, že vodič vozidla s označením TAXI doposiaľ nezistenej totožnosti, ktorého zabezpečil obžalovaný P. odviezol migrantov z B. k štátnej hranici s Rakúskom pri obci V. pri M., okres M., pritom idúc pred ním mu doprovod robil obžalovaný Š. C. na vozidle zn. Seat Cordoba, ev. číslo B., červenej farby, ktorý viezol obžalovaný D. N., a ten v blízkosti štátnej hranice od taxikára migrantov prevzal, následne ich preplavil na gumenom člne cez rieku M. do Rakúska k mestu Marchegg, kde okolo 17.24 h po predchádzajúcej dohode s obžalovaným P. a obžalovaným T. migrantov prevzal **obžalovaný K. K.** a ten ich vozidlom zn. BMW, ev. číslo B., bielej farby, previezol cez územie Rakúska až k mestu T., okres V. v Taliansku, kde bol 21. decembra 2003 o 2.55 hod. zadržaný talianskou hraničnou políciou spolu s čínskymi migrantmi menom H. J., H. L. M., Z. Y. a migrantkou Z. X. Q., pričom **obžalovaného K.** počas prepravy migrantov, doprevádzal obžalovaný Š. C. na vozidle zn. Seat Cordoba, ktorý mu ukazoval cestu a podľa dohody ho mal upozorniť na možné policajné hliadky;

Za tento trestný čin mu bol podľa § 171a ods. 1, § 53 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. účinného do 1. augusta 2004, s poukazom na § 438b zákona č. 498/2008 Z. z., ktorým sa menia zákony v oblasti trestného práva v súvislosti so zavedením meny euro v Slovenskej republike, uložený peňažný trest vo výške 70 000,-Sk, v prepočte 2 323,57 euro (slovom dvetisíctristodvadsaťtri euro a päťdesiatšesť centov).

Pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu mu bol podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 uložený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov.

Ďalším výrokom špeciálny súd podľa § 285 písm. c) Tr. por. oslobodil obvinených Ľ. G., M. M., D. P., V. P., H. V. Q., T. T., M. S., Ľ. K., A. W., R. O., a **K. K.** spod obžaloby pre skutok **v bode B**, ktorý mali spáchať tak, že

Z. Q. W. v presne nezistenej dobe začiatkom mesiaca júl 2003 na území Slovenskej republiky založil za účelom dosahovania ziskov zločineckú skupinu, napojenú na ďalšie skupiny pôsobiace v zahraničí, ktorej činnosť sa vyznačovala stupňom deľby práce medzi

jej jednotlivými členmi v rámci jej vnútorného organizačného usporiadania, ktorá sa zaoberala organizovaním a zabezpečovaním nelegálneho prechodu migrantov z Ázie, prevažne čínskej národnosti, ktorí sa na územie Slovenskej republiky dostávali nelegálne, hlavne cez štátnu hranicu z Ukrajiny, a týmto migrantom zabezpečovali prepravu po území Slovenskej republiky, ich ukrývanie a stravovanie vo vopred pripravených rodinných domoch alebo bytoch v okolí mesta M. a ich následnú nelegálnu prepravu po skupinkách cez štátnu hranicu zo Slovenskej republiky do Rakúska a ďalej až do cieľovej stanice v Taliansku, buď v úseku štátnej hranice medzi Slovenskou republikou a Rakúskom, cez rieku M., pri obci V. pri M. – Marchegg, alebo dodávkovými motorovými vozidlami z územia Slovenskej republiky do Rakúska cez hraničný prechod Jarovce a takýmto spôsobom v dobe od mesiaca júl 2003 až do 9. februára 2004, zorganizovali pre iného nedovolené prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky najmenej v 25-tich prípadoch, pre skupinu najmenej 100 migrantov z Číny, čím získali pre seba sumu v prepočte najmenej 5.150.754,- Sk; Z. Q. W., ako hlavný organizátor tejto zločineckej skupiny, zabezpečoval prepojenie medzi jej jednotlivými členmi a skupinami na území Slovenskej republiky a aj v zahraničí, organizoval jednotlivé nelegálne prechody skupín migrantov a zabezpečoval financovanie celej nelegálnej činnosti a prerozdelenie zisku;

a obvinený Ľ. G. a obvinení V. T., I. P., M. G. a Ľ. P. ako členovia tejto zločineckej skupiny boli pre ňu činní tým, že úzko spolupracovali so Z. Q. W. a ďalej prostredníctvom vlastných členov skupiny, sami organizovali a zabezpečovali jednotlivé prechody nelegálnych migrantov cez územie Slovenskej republiky, ako aj cez štátnu hranicu medzi Slovenskou republikou a Rakúskom a ďalej do Talianska, prípadne Českej republiky, zabezpečovali materiálne a technické zabezpečenie členov skupiny, zabezpečovali prerozdelenie zisku pre seba a svojich členov skupiny a osobne sa zúčastňovali na jednotlivých prepravách, ako riadiaci členovia skupiny;

obvinený M. S. ako člen tejto zločineckej skupiny bol pre ňu činný tým, že spolupracoval so Z. Q. W., ako dodávateľ migrantov a prostredníctvom vlastných členov skupiny organizoval a zabezpečoval ukrývanie a stravovanie migrantov v obci L. a ich transport do „skladov“ v M., ako aj prerozdelenie zisku pre seba a svojich členov skupiny;

obvinený K. K., obvinený Ľ. K. a obvinený D. N. ako členovia tejto zločineckej skupiny boli pre ňu činní tým, že pôsobili v skupine ako prevádzачi a osobne vykonávali nelegálne prepravy skupín migrantov cez štátne hranice medzi Slovenskou republikou a Rakúskom a ďalej do Talianska, alebo zo Slovenskej republiky do Českej republiky;

obvinení A. W., R. O., T. T. a obvinení M. P., Ľ. Š., Z. Š., M. S., P. B. boli pre túto zločineckú skupinu činní hlavne tým, že zabezpečovali vlastnými alebo služobnými motorovými vozidlami prepravu nelegálnych migrantov na území Slovenskej republiky, v niektorých prípadoch až k blízkosti štátnej hranice najmä s Rakúskom, alebo podľa požiadaviek vykonávali aj iné prepravy a činnosti na území Slovenskej republiky, ktoré súviseli s ukrývaním a stravovaním migrantov a ich nelegálnym prechodom štátnej hranice Slovenskej republiky;

obvinení D. P. a V. P. boli pre túto zločineckú skupinu činní hlavne tým, že podporovali jej činnosť poskytovaním prostriedkov a služieb tak, že k nelegálnym prepravám migrantov po území Slovenskej republiky poskytovali svoje vozidlá taxi a svojich vodičov, pričom obvinený V. P. sa na jednej takejto preprave migrantov aj osobne zúčastnil;

obvinený H. V. Q. a obvinený X. A. C., ako členovia tejto zločineckej skupiny boli pre ňu činní tým, že zabezpečovali prepravy nelegálnych migrantov po území Slovenskej republiky, ich ukrývanie, stravovanie a stráženie v prenajatých rodinných domoch a bytoch v okolí mesta M. a takýmto spôsobom zabezpečovali jednotlivé nelegálne prechody migrantov cez štátnu hranicu medzi Slovenskou republikou a Rakúskom a ďalej do Talianska;

obvinená M. M. a obvinený Z. Q. P. boli pre túto zločineckú skupinu činní hlavne tým, že zabezpečovali ukrývanie a stravovanie nelegálnych migrantov na území Slovenskej republiky a osobne preberali značné finančné prostriedky, ktoré boli posielané na ich meno z iných štátov, hlavne z Číny a Talianska, ktoré peniaze boli určené pre členov skupiny, ako odmena za vykonanú nelegálnu prepravu migrantov,

a ktorý bol obžalobou hodnotený ako trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. augusta 2004, lebo nebolo dokázané, že tento skutok spáchali títo obvinení.

Rozsudok špeciálneho súdu nadobudol právoplatnosť 13. mája 2010, kedy Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, uznesením podľa § 319 Tr. por. odvolania obvinených V. T., I. P., D. N., Š. S., C. A. X., Z. Q. P., L. P., L. T., M. G., L. Š., M. P., P. B., M. S., R. O., K. K., Z. Š. a prokurátora Úradu špeciálneho prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zamietol.

Špecializovaný trestný súd v Pezinku predložil 26. septembra 2011 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky písomné dovolanie, ktoré podal obvinený K. K., prostredníctvom svojho obhajcu na uvedenom Špecializovanom trestnom súde v Pezinku 17. augusta 2011, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. mája 2010, sp. zn. 1 Toš 7/2009, z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 (ďalej len „Tr. por.“). Domáhal sa ním, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako dovolací súd, vyslovil, že týmto uznesením bol zákon porušený v neprospech obvineného K. K. vo výroku o vine a treste. V tejto súvislosti K. K., prostredníctvom obhajcu argumentoval nasledovne :

Dovolanie podávam zo zákonného dôvodu v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., keďže zákon bol porušený v môj neprospech, a to vo výroku o treste. Spáchanie skutku som na hlavnom pojednávaní v celom rozsahu priznal. Za tento skutok som už bol odsúdený súdom v Taliansku v čase, keď som bol prichytený s nelegálnymi migrantmi v aute. Do spisu som doložil aj doklad o mojom odsúdení na peňažný trest vo výške 5 000 eur a trest prepadnutia veci, konkrétne motorového vozidla, na ktorom som migrantov prevážal. Som toho názoru, že mal súd postupovať podľa § 281 ods. 2 Tr. por. a trestné stíhanie zastaviť z dôvodu podľa § 215 ods. 2 písm. b) Tr. por., nakoľko o skutku už bolo právoplatne rozhodnuté cudzozemským súdom a toto rozhodnutie ako aj uložený trest možno považovať za dostatočné. V tejto súvislosti tiež poukazujem na skutočnosť, že uložený trest cudzozemským súdom som vykonal čiastočne, a to zrealizovaním trestu prepadnutia veci, motorového vozidla zn. BMW.

Podľa § 2 ods. 8 Tr. por. nikoho nemožno trestne stíhať za čin, za ktorý bol už právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby. Táto zásada nevylučuje uplatnenie mimoriadnych opravných prostriedkov v súlade so zákonom.

Vo vyššie citovanom ustanovení je upravená zásada ne bis ne idem, teda nie dvakrát v tej istej veci, čo znamená, že tú istú osobu možno opätovne trestne stíhať pre ten istý skutok, pre ktorý už bola právoplatne odsúdená alebo oslobodená spod obžaloby, len vtedy, ak bolo také rozhodnutie zrušené mimoriadnym opravným prostriedkom. Zásada ne bis ne idem je rovnako upravená v Ústave Slovenskej republiky v čl. 50 ods. 5, ako aj v čl. 40 ods. 5 Listiny základných práv a slobôd.

Obvinený K. K. v dovolaní navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Tr. por. z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 vyslovil uvedené porušenie zákona v jeho neprospech, podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. mája 2010, sp. zn. 1 Toš 7/2009 a rozsudok bývalého Špeciálneho súdu 9. marca 2009, sp. zn. PK 2T 28/2007 a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť.

V zmysle § 376 Tr. por. sa žiadna z procesných strán, ktorá by mohla byť rozhodnutím priamo dotknutá, k obsahu uvedeného dovolania nevyjadrila.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 a ods. 2 písm. h) Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 2 Tr. por. účinného do 31. augusta 2011), ale po preskúmaní veci zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c) Tr. por.).

Na vysvetlenie tohto záveru treba predovšetkým uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia

určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne, t. j. vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por.

Dovolanie má byť len výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, musia byť nutne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštanca. **Dôvody dovolania sú** - v porovnaní s dôvodmi zakotvenými pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní - **podstatne užšie**.

Z obsahu dovolania je zrejmé, že obvinený K. K., existenciu uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011, založil na výhrade týkajúcej sa porušenia zásady *ne bis ne idem*, pričom prvostupňový súd mal podľa názoru obvineného použiť iné hmotnoprávne ustanovenie, postupovať podľa ustanovenia § 281 ods. 2 Tr. por. a zastaviť trestné stíhanie z dôvodu podľa § 215 ods. 2 písm. b) Tr. por.

Podľa § 281 ods. 2 Tr. por. súd **môže** zastaviť trestné stíhanie aj vtedy, ak zistí na hlavnom pojednávaní niektorý z dôvodov uvedených v § 215 ods. 2 alebo 3 Tr. por.

Podľa § 215 ods. 2 písm. b) Tr. por. prokurátor **môže** zastaviť trestné stíhanie aj vtedy, ak o skutku obvineného bolo už právoplatne rozhodnuté disciplinárne iným orgánom alebo orgánom príslušným na konanie o priestupku alebo o inom správnom delikte, **cudzozemským súdom alebo iným cudzozemským orgánom príslušným na konanie o trestnom čine, priestupku alebo o inom správnom delikte a toto rozhodnutie možno považovať za dostačujúce**.

Zásada **ne bis ne idem** je vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 8 Tr. por., v zmysle ktorého nikoho nemožno trestne stíhať za čin, za ktorý bol už právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby. Táto zásada nevylučuje uplatnenie mimoriadnych opravných prostriedkov v

súlade so zákonom. Rovnaká právna úprava vyplýva aj z čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky (čl. 40 ods. 5 Listiny základných práv a slobôd) a čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenie č. 209/1992 Zb.). Avšak tento protokol nebráni opätovnému stíhaniu a odsúdeniu tej istej osoby za ten istý skutok v inom štáte.

Reagujúc na dovoláciu námietku týkajúcu sa porušenia princípu *ne bis ne idem*, je treba poukázať na existujúce európske právne akty v trestných veciach, ktoré v oblasti 3. piliera nemajú priamy účinok, a ktoré síce nezakladajú priamo práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, no napriek nepriamemu účinku týchto právnych noriem, obsiahnutých vo viacerých európskych dohovoroch, sa vyžaduje eurokonformný výklad slovenského trestného práva.

Dohovorom zaoberajúcim sa zásadou *ne bis ne idem* a *res iudicata* je aj Dohovor z 19. júna 1990, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985, o postupnom odstraňovaní kontrol na spoločných hraniciach (ďalej len „DVSD“), konkrétne čl. 54 až 58, ktorý sa nachádza v kapitole 3 nazvanej „Zákaz dvojitého trestu“ v hlave III DVSD nazvanej „Polícia a bezpečnosť“, ako aj Európsky dohovor o odovzdávaní trestného konania z 15. mája 1972 (uverejnený v oznámení č. 551/1992 Zb. v znení oznámenia č. 314/2000 Z. z.), čl. 35 až 37, ktorý sa nachádza v časti V nazvanej „Prekážka právoplatne rozhodnutej veci“.

Zároveň je potrebné poukázať aj na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie zaoberajúcu sa predbežnými otázkami v trestných veciach a pripomenúť, tak ako Súdny dvor už skonštatoval v bode 32 rozsudku *Gözütok a Brügge* z 11. februára 2003 (C-187/01 a C-385/01, Zb. s. I-1345), že žiadne ustanovenie hlavy VI Zmluvy o Európskej únii týkajúcej sa policajnej a súdnej spolupráce v trestných veciach, ktorej čl. 34 a 31 boli určené ako právny základ čl. 54 až 58 DVSD, ani žiadne ustanovenie Schengenskej dohody alebo samotného DVSD nepodmieňuje uplatnenie čl. 54 DVSD harmonizáciou alebo aspoň priblížením trestnoprávnych úprav členských štátov. Zásada *ne bis in idem* zakotvená v poslednom uvedenom článku nevyhnutne znamená, že existuje vzájomná dôvera zmluvných štátov v ich príslušné systémy trestného súdnictva a že každý z uvedených štátov súhlasí s použitím trestnoprávnej úpravy platnej v iných zmluvných štátoch, hoci by uplatnenie jeho

vlastnej právnej úpravy viedlo k inému výsledku (rozsudok Gözütok a Brügge, už citovaný, bod 33).

Obsahom čl. 54 DVSD sú upravené predpoklady, ktoré ak sú naplnené, vylučujú trestné stíhanie a odsúdenie v inom zmluvnom štáte:

„Osoba právoplatne odsúdená jednou zo zmluvných strán nesmie byť pre ten istý čin stíhaná inou zmluvnou stranou, a to za predpokladu, že v prípade odsúdenia bol **trest už odpykaný alebo sa práve odpykáva**, alebo podľa práva štátu, v ktorom bol rozsudok vynesený, už nemôže byť vykonaný.“

Tieto závery potvrdzuje aj cieľ čl. 54, ktorým je vylúčiť to, aby osoba bola z dôvodu, že vykonáva svoje právo voľného pohybu, stíhaná pre ten istý čin na území viacerých zmluvných štátov (rozsudky Gözütok a Brügge, už citovaný, bod 38, ako aj z 10. marca 2005, Miraglia, C469/03, Zb. s. I2009, bod 32), avšak nespôsobuje beztrestnosť v schengenskom priestore.

Čl. 54 DVSD sa má teda vykladať v tom zmysle, že príslušným kritériom na účely uplatnenia uvedeného článku je **kritérium zhodnosti skutkovej podstaty činov a kritérium vykonania**. Účelom podmienky vykonania je, aby osoba bola v konečnom dôsledku potrestaná, v prípade, že prvý zmluvný štát, ktorý vyhlásil rozsudok o uložení trestu, uložený trest nevykonal (rozsudok Kretzinger C288/05, Zb. s. I06441, bod 51).

Obvinený K. K. síce bol odsúdený Súdom v Tolmezzo, Trestným dekrétom z 30. novembra 2004, pod. č. 497/04 D.P., č. 1686/03 R.S.GIP, za spáchanie skutku napomáhania ilegálneho vstupu na národné územie Talianska 4 čínskym občanom, pričom mu bol za tento skutok uložený trest pokuty vo výške 5 161 eur a nariadená konfiškácia a deštrukcia osobného motorového vozidla, avšak uložený trest pokuty v uvedenej výške ani sčasti nevykonal, čo vyplýva aj z obsahu spisového materiálu, preto prvostupňový súd v zmysle vyššie citovaného článku nepovažoval podmienku vykonania za splnenú. Za úplne vykonanie trestu v danom prípade možno považovať, jednak splnenie nariadenej konfiškácie a deštrukcie zhabaného majetku (osobného motorového vozidla zn. BMW), a jednak uhradenie uloženej finančnej

sankcie (bližšie pozri odôvodnenie rozsudku Špeciálneho súdu v Pezinku, sp. zn. PK 2 T 28/2007, str. 115).

Na podporu uvedeného je treba poukázať aj na čl. 35 bod 1 Európskeho dohovoru o odovzdávaní trestného konania, v zmysle ktorého je presne špecifikované, že **trest musí byť vykonaný úplne**:

Osobu, nad ktorou bol vynesенý právoplatný a vykonateľný trestný rozsudok, nemožno pre ten istý čin ani stíhať ani odsúdiť ani na nej nemožno vykonať trest v inom zmluvnom štáte (prekážka právoplatne rozhodnutej veci), pokiaľ bola zbavená viny, ak súd uznal obžalovaného za vinného a upustil od potrestania, alebo ak bol tejto osobe **uložený trest** a zároveň **bol tento trest úplne vykonaný alebo sa vykonáva**, alebo úplne alebo z jeho nevykonanej časti podliehal milosti alebo amnestii, alebo nemôže už byť vykonaný vzhľadom na premlčanie.

Najvyšší súd konštatuje, že vzhľadom k nevykonaniu uloženého trestu cudzozemským súdom v zmysle DVSD a Európskeho dohovoru o odovzdávaní trestného konania nie je možné považovať trest uložený prvostupňovým súdom za porušenie čl. 54 DVSD a zásady *ne bis in idem*.

Najvyšší súd aj v tejto súvislosti preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že námietku uvedenú v dovolaní, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, konkrétne § 281 ods. 2 Tr. por., nie je možné akceptovať.

So zreteľom na to, že v posudzovanej veci nebol naplnený uplatnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., dovolací súd bez preskúmania veci dovolanie obvineného K. K., odmietol na neverejnom zasadnutí (§ 382 písm. c) Tr. por.).

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyselne.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 392 ods. 2 Tr. por.).

V Bratislave, 28. marca 2012

JUDr. Štefan H a r a b i n , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Kristína Cíhová